

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΓ'. - φύλ. 9 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 28 ΤΟΥ ΦΕΒΡΑΡΙΟΥ 1915 * ΑΡΙΘΜΟΣ 554

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- G. BRANDES. Γιά τόν Ίψεν καί τή ζωή του (συνέχεια).
ΓΟΥΣΤΑΒΟΣ ΓΚΕ-ΓΓΕΡΣΤΑΜ. Τό βιβλίον του μικρού αδερφοῦ (συνέχεια).
Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Μονόλογος.
Α. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Βενιζέλος.
Α. ΤΡΑΝΟΣ. Όλοι στό πλευρό του συνετοῦ Βασιλιῦ.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ.—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Στό σπίτι του δέν πήγα ποτέ. Τόχα τάξει στον έναντό μου : όσο είναι στην Έξουσία, δέ θά πάω σπίτι του ἄμα πέσει, ἴσως. Καί κρατῶ τὸ λόγο μου.

Κ' ἔρχομαι σήμερα ἀπό τούτη δώ τή στήλη, ἀπό τήν ἀπόμνηση τούτη γωνιά τῆς Λεύτρης Σκέψης, νάν τοῦ σφίξω μέ σέβας καί μέ θαυμασμό τὸ χέρι καί, ψιθυρίζοντας τὸ στίχο τοῦ παλίου ρωμαντικοῦ ποιητῆ :

«Ποῦς τὴν ἀποτυχία σου
μπορεῖ νά ἐπιτύχει ;»

νάν τοῦ πῶ : Εἶσαι μεγάλος ἀκόμα καί στήν πτώση σου, εἶσαι τυχερός ἀκόμα καί στήν ἀποτυχία σου !

Γιατί ἂν ὁ Βενιζέλος — πατριώτης ἔφυγε συντριμένος, μέ λίκρα γιομάτη τὴν ψυχὴ, πού τὰ σκεδιά του ἀπορηχτήκανε ὡς βλαβερὰ κ' ἐπιζάντυνα γιά τὸ Ἔθνος, ὁ Βενιζέλος — ἄθροπος ὅμως δέν ἔχει κανένα δικαίωμα νά καταριέται τὴν τύχη του, πού στιγμή δέν τὸν ἄφισε καί στιγμή, φαίνεται, δέ θά τὸν ἀφίσει, ἀφοῦ καί στήν πῶ κρίσιμη στιγμή τῆς πολιτικῆς του ζωῆς συνεργάζεται ἀδερφικά μαζί του καί τοῦ δίνει τὴ νίκη προκαταβολικά.

Γιατί, πέτε μου, ὅ,τι κακὸ βρεῖ τὸ Ἔθνος αὔριο, ἀπό τὴν οὐδετερότητά του, ἢ ἀπό

τούτη ἢ ἐκείνη του τὴν πολιτικὴ, δέ θά λογαριασθεῖ στό ἐνεργητικὸ του ;

Στὴ συνείδηση τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὸ περασμένο Σαβατόβραδο, ἀπὸ τὴ στιγμή πού δῆλωσε μέσα στὴ Βουλὴ πὺς παρατήθηκε, ὁ Βενιζέλος πολέμησε καί νίκησε. Καί πήρε ἀκόμα καί τὴν Πόλη. Καί κόπιασε λόγου σου αὔριο, σάν τελιώσει ὁ ἀλέθριος αὐτὸς πόλεμος, νά πείσεις τὸ Ρωμιὸ πὺς ἢ Πόλη δέ θά τινε δική μας ἂν τὸ Βενιζέλο τὸν ἀκούγαμε καί τὸν ἐσυτρεχάμε καί τοῦ δίναμε ὅ,τι μᾶς ζήτησε γιά νά τραβήξει μπροστά, πρὸς τὸ Μέγα τ' Ὀνειρο τῆς Φυλῆς.

Κείνος πού γράφει τοῦτες τίς γραμμές, εἶτανε καί εἶναι, ἀπὸ ἰδιοσυγκρασίᾳ του καὶ ἀπὸ τίς ἀθροπιστικῆς του ιδέες, ἐνάντιος στὸν πόλεμο πού μελετοῦσε νά κάνει ὁ Βενιζέλος, καθὼς καί σὲ κάθε ἄλλο πόλεμο. Καί ὅμως. Τὸ ξανάσασμά του πὺς ξεφύγαμε τὸν πόλεμο βάσταξε μόνο μιὰ στιγμή. Κι ἀμέσως τοῦ πλάκωσε σὰ βραχνὰς τὰ στήθια τὸ ρῶτημα :

— Καί τώρα ;

Δίχως Βενιζέλο, σὲ τοῦτες τίς περσότερο ἀπὸ κρίσιμες στιγμές, πού τραβάμε καί πού θά τραβήξουμε ; Καί μὲ ποιόνε, γιά τὸ Θεό ; Μὲ ποιόνε ; Τοὺς ἄλλους πολιτικούς μας τοὺς ἔξορουμε. Μᾶς διοικήσανε καί μιὰ καί δυὸ καί περσότερες φορές, καί τοὺς εἶδαμε. Δέν τοὺς ἀρνιέται κανεὶς τὸν πατριωτισμό. Οὔτε τὴν καλὴ τὴ θέληση. Μὰ ὁ πατριωτισμὸς καί ἡ καλὴ ἢ θέληση δέ σώνουνε. Χρειάζεται καί κάτι ἄλλο.

Καί τὸ **κάτι** αὐτὸ, εἴτε πλατιά ἀντίληψη τὸ πεῖτε, εἴτε χέρι σιβαρό, εἴτε διπλωματικὴ φινέτσα, εἴτε ἀποφασιστικὴτητα, εἴτε μόρφωση ἐγκυκλοπαιδική, εἴτε ὅπως ἀλλιῶτικα θέλετε, τόχε ὁ Βενιζέλος.

Καί μόνο αὐτὸς ἴσαμε σήμερα. Οὔτε ὁ μεγάλος ὁ Τρικούτης ἀκόμα. Ἔτσι τουλάχιστο ἢ ἱστορία λέει. Γιατί ἂν ὁ Τρικούτης, κοντὰ στ' ἄλλα, τὰ μεγάλα πολιτικά του χαρίσματα, εἶχε καί τὴν πυγμὴ τοῦ Βενιζέλου καθὼς καί τὴ φινέτσα του, δέ θάφινε τόσες καί τόσες φορές τὴ σιχαμερὴ δημοκοπία νά ὀργιάσει καί νάν τοῦ κόψει τὸ δρόμο του τὸ φωτεινὸ.

Θά τὴν κατασύντριβε, ὅπως τὴν κατασύντριψε ἄπειρες φορές ὁ Βενιζέλος.